

## הרבה אחרי אמצע המסע של חיינו

### פנייה שנותרה ללא מענה

אלהים עור וכתבתי לו בקול, ואתה חרש וכתבתי לך באור. שניכם נראים רחוק ואין קרובים מכם. חמשה עבים, ארבעה עצים, שלשה עטלפים, שני פלאות, אחד לב שבשמים ובארץ. זה שיר לילה, זה שיר בידים ריקות, זה שיר שדי בו כדי להמשיך עוד חדש. אתה יכול לומר: ידך פותחת שערי עינים. אני אמר: זו עין שרואה את האין-נולד. מצד עצמנו זה מובן. מצד אחר זה לא מובן. אני נוגעת במה שנגעתי. אני נוסעת לאן שנסעתי. אני קימת כמו תפלה, בלי שתסבר עד תם. כמו קיר, אתה מחזיר אלי את אדון עולם שלי בהד כפול. הרימי ראש, הרימי ראש, הרימי ראש. את רואה את האבן הזאת, היא תתפורר כאן אחרי שתלכי. ויש לנו קירות וביניהם מיללת חתולה, נולדת שממית, הברכים מקפלות.

### אדום

הרבה אחרי אמצע המסע של חיינו מצאנו את עצמנו מתחת לעץ אדם. מפת העולם היתה מלאה דרכים נכונות. אנחנו חפשנו דרכים מסכנות. לאן? אני שואלת אם כי אני יודעת. מתי? אתה שואל ומשתומם על מה שטרם קרה. אני מתבוננת בפה שלך כאשר אתה צוחק. אני מתבוננת ביד שלך כאשר אתה מוחק.

משהו מת בעולם. לקח לו הרבה זמן למות, אבל עכשו הוא מת ואומרים שאף אחד לא הרג אותו. מה שבטוח, אף אחד לא הציל אותו מסדום, אף אחד לא חפר אותו בקרדם. אף אחד לא תלה אותו על גרדום. לפעמים התעוררה הרגשה אימה בגלל כמה ענינים, אבל לא בגלל זה. אימה של עני ושל עוד דבר. שלא נלך לאן שנקבר היינו. הרי קולות השקרים יהיו קשים בין שאריות התם ואלהים יודע שאנחנו לא מבינים המון. אלהים מכיר כמה אנשים שירצו למות למען רעיון.

אבל אלהים אינו רעיון. ואדם חי ומת על מה שהוא אוהב. ומה שעל העץ יפה, ומה שנשר לכלוף. בחרף עוד היה זה צאלון ריק, עץ של אור ואור וצפרים של עיר מבקר לבקר. אחר כך כל העולם היה עשוי אביב אביב. היינו קרובים לירח יותר מאשר לפרחים. ואז באו העצים האדמים, בא הקיץ, בא סבך החם, בא אדם. מיד נגלה בעץ גורל. תחת ענפים שאז היו קצת ואור וציוץ ותרוץ. אני רוצה כלפי חוץ. אתה מוכן לרוץ.

## השיר ליד האש

לִיד הָאֵשׁ כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ מְדַבְּרִים וְשָׂרִים,  
לִיד הָאֵשׁ כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ רוֹצִים לִגְעַת.  
כָּל הַשָּׁנִים אֵין וְעַכְשָׁיו יֵשׁ. לִיד הָאֵשׁ  
שָׁנִינוּ חַיִּים וְיֹדְעִים מִסְפִּיק, כְּלוּמֹר  
בְּדִיוִק אֶת מֶה שֶׁצָּרִיךְ כְּדִי לְשַׁרְד.  
אִישׁ אֵינוּ יוֹדֵעַ שֶׁאֲנַחֲנוּ בּוֹרְחִים.  
תְּבוֹאִי אֵלַי מָחָר, נִדְבֵּר וְנִשְׁאֵר לִיד הָאֵשׁ.  
רְקוּד מְגֻשָּׁם, הַפֶּרֶת תּוֹדָה, דְּבָרִים שֶׁהֶחְבָּאוּ הֵיטֵב.  
לִיד הָאֵשׁ הֵהִיא כְּשֶׁדִּבַּרְנוּ וְשָׁרְנוּ,  
לִיד הָאֵשׁ הֵהִיא כְּשֶׁאַף אֶחָד לֹא יָדַע  
מִי הֵינּוּ לִיד הָאֵשׁ. אֲכַל, מִיָּם, גַּם, מִטָּה.  
כָּאֵן חַיִּים וְאֵז חַיִּים מִחֲדָשׁ, כְּלוּמֹר כָּאֵן שִׁיר.  
אֲנִי כְּתִבְתִּי כִּי אֲנִי יוֹדְעָתִי. כָּל מֶה שֶׁחִי יוֹדֵעַ מִסְפִּיק.  
בְּדִיוִק אֶת מֶה שֶׁצָּרִיךְ בְּשִׁבְלִי לְשַׁרְד.  
הַטּוֹב מְנַצֵּחַ מְדִי יוֹם, וְיֵשׁ שֶׁאֲדָם זֹכֵר  
אֶת מֶה שֶׁמְעַנֵּג יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אֶת מֶה שֶׁכּוֹאֵב.  
לִיד הָאֵשׁ הָיוּ אֲנָשִׁים שֶׁהִפְעִילוּ מְכוֹנוֹת גְּדוֹלוֹת.  
הֵם לָקְחוּ אֲבָנִים מִן הַהָר. הֵם לָקְחוּ גֹז מִן הָאֲדָמָה.  
פָּחַדְתִּי לָלֶכֶת לִיד הַבּוֹרוֹת, פָּחַדְתִּי לְקַצֵּר אֶת הַדֶּרֶךְ מֵאַחֲזוֹר.  
סִכְנָה, תְּהוֹמוֹת, דְּבָרִים שֶׁאֵינָהּ מִבֵּין.  
בָּאתִי אֵלַיךְ בְּעֶדֶן, אָבוּא אֵלַיךְ עוֹד,  
לֹא אָבִיא אֶת הָאֵשׁ. אֶהְיָה שׁוֹב כְּמוֹךְ, לִידָה.

## הרי עוד נשאר כל כך הרבה

חוץ מאתנו אני מכירה רק את הגלים  
וקשה לי להשלים עם המחשבה  
שההוד הפרוע הזה הוא בסך הכל נוזלים  
וזכרונות מטפשים של מלחמה ואיבה.

שמענו על כרחנו את החדשות,  
חתמנו על כרחנו על תנאי ההעסקה,  
מנינו על כרחנו את החלשות  
וברחנו על כרחנו עם השמע האזעקה.

תנועה נואשת כלפי המים,  
אתה יושב לידי ואינה רואה דבר.

בעולמם של אוהבים כלל אין שמים,  
ואתה הרי כבר גבר מבגר.

זו שמש פורצת ממול, אלה קרניים,  
זה יצור מכנף עשוי אש וענן. זה נגמר.